

Bemærkning, at vedkommende Murmester, som havde det laveste Bud, altsaa over 10,000 Kr. lavere, end det, der blev approberet, var i Stand til at udføre Arbejdet og ogsaa i Stand til at stille den fornødne Sikkerhed.

Naar man nu ser, hvorledes hele denne Sag har udviklet sig, at der ikke tages Hensyn til de Forudsætninger, ud fra hvilke denne Lov blev vedtagen her i Rigsdagen, og naar man ser, at der ikke tages Hensyn til det Løfte, den højtærede Minister har givet her i Tinget, begynder ganske naturlig Tilliden til Lederne af vore Aandssvageanstalter at svækkes. Udvalget har derfor haft god Grund til i Betænkningen at indføre den lille Bemærkning, at vi forudsætte, at Ministeren vil have sin Opmærksomhed særlig henvendt paa Aandssvageanstaltnes økonomiske Drift og fremtidige Organisation.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade det overskridende Beløb af 150,000 Kr. skal tilvejebringes, gør Udvalget ingen Indstilling. Der er fra Direktionens Side anvist 3 Veje at gaa. Direktionen henstiller saaledes at tilvejebringe Pengene ved et 1ste Prioritetslaan eller ved en Forhøjelse af Statslaanet af 12 pCt. eller ved Salg af „Karens Minde“. Men Udvalget har ingen Stilling kunnet tage til disse Spørgsmaal, idet vi have faaet Oplysningerne saa sent, at vi ikke have ment det rigtigt at gøre det. Det er jo et ret vigtigt og ret betydeligt Spørgsmaal, her foreligger, men Udvalget finder, at det maa udsættes til nærmere Overvejelse og Afgørelse i Fremtiden.

Jeg har saa kun et Forslag til under Kultusministeriet at omtale, nemlig det, der findes under Betænkningen Nr. 52, hvor Ministeren stiller et Forslag om at yde Dr. Schmiegelow ved Frederiks Hospital 1,600 Kr. til Lønning af en Assistent for de 2 sidste Aar. Udvalget finder, at Beløbet kun bør ydes for indeværende Finansaar, og foreslaar derfor at nedsætte det begærede Beløb med 800 Kr. Jeg skal kun tilføje den Bemærkning, at et lignende Honorar er vedtaget paa Finansloven for det kommende Finansaar.

Dinesen: Det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører mest opholdt sig ved, om Aandssvageanstalterne, er jo det, der paa hele Tillægsbevillingsloven i størst Grad har paakaldt Udvalgets Opmærksomhed. Skulde det drøftes til Bunds, kunde det fremkalde en ret omfattende Forhandling her i Tinget. Jeg skal imidlertid, idet jeg

i hvert Fald paa meget væsentlige Punkter henholder mig til den ærede Ordfører, indskrænke mig til at gøre saa faa Bemærkninger som muligt. Først skal jeg da bemærke over for den ærede Ordfører, at naar han talte om, at hvis vi skulde gaa til yderligere Udvidelse af Aandssvageanstalterne i Fremtiden, vilde han give Anvisning paa, at man gik en lignende Vej, som man nu gaar med Anbringelse af sindssyge, nemlig at anbringe de aandsvage paa amtskommunale Anstalter, hvilket han mente kunde blive fordelagtigt saavel for Staten som for de paagældende Amtskommuner, skal jeg ikke modsige den ærede Ordfører i denne Henseende, men kun gøre opmærksom paa, at de aandsvage falde jo i meget forskellige Dele. Vi have for det første de aandsvage Børn. Vi have derefter dem, som efter at have modtaget en Uddannelse, om man tør kalde det saa, paa Aandssvageanstalterne komme saa vidt, at de kunne vende tilbage til Slægt eller Fædrenehjemmet osv. Vi have de saakaldte aldeles hjælpeløse Individuer, som man vistnok vedblivende maa sørge for paa saadanne Anstalter, og endelig have vi de saakaldte Asylister, der nærmest maatte være dem, der kunde anbringes paa de omtalte mindre Anstalter. Det er meget muligt, at det kunde være en Vej at gaa, jeg skal ikke udtale mig nærmere derom.

Kommer jeg saa til Spørgsmaalet om den store Overskridelse, der har fundet Sted ved Opførelsen af Anstalten ved Bregninge, skal jeg tillade mig at bekende, at naar jeg var med til at arbejde for at faa Loven af 28de Marts 1898, hvorved det bestemtes, at Anstalten skulde opføres paa dette Sted, har jeg fortrudt dette. Det vilde have været heldigt, om vi havde opsat dette Spørgsmaal og vare komne til at overveje det nærmere, inden vi bestemte os. Men gjort er gjort, og der er derfor ikke mere ved den Sag at gøre. Jeg skønner imidlertid ikke rettere, end at man faktisk er kørt fast derovre ved Anlæget af denne Anstalt. Vel har man, som antydet af den ærede Ordfører, adskillige Undskyldninger, som maa tages for gyldige, saaledes de indtraadte Arbejdsvanskeligheder og de stærkt forøgede Priser paa visse Materialier. Det kunde man ikke forudse, da man i sin Tid lagde Planen til Opførelse af Anstalten, men jeg tror paa den anden Side ogsaa, at man ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa, at det er bedre at spare paa Bredden end at spare paa Bunden, og derved er man kommen